

Els bons pares

La Fundació Privada Catalana Tutelar fa vint anys que acompanya discapacitats psíquics incapacitats legalment a tot Catalunya. Ara posa en marxa La Vellesa per a persones grans amb demència

S. PÉREZ / Barcelona
 ● «Fem de pares.» Així defineix Andreu Corominas la tasca que desenvolupa des de fa més de vint anys La Tutela, la Fundació Privada Catalana Tutelar de Discapacitats Psíquics. Com a director, Corominas destaca la independència de l'entitat —no disposa de serveis propis— i la capacitat d'arribar a qualsevol punt de la geografia catalana com a màxim en una hora i mitja. El gerent Antoni Rodríguez ho explica: «Tenim delegacions a Girona, Tarragona i Lleida i la seua a Barcelona.» Els «patrons de La Tutela», les persones de la junta, perquè els discapacitats psíquics tinguin algú quan els pares faltin i la família no els pugui atendre. «Sempre intentem que les persones més pròximes siguin els tutors, els donem suport i, en alguns casos, fem totes les gestions perquè el discapacitat tingui una feina,

un pis, vagi a un centre, etc.», explica Rodríguez. La majoria dels 400 tutelats per la fundació provenen, però, de famílies desestructurades i en alguns casos han estat víctimes de maltractaments i abusos. La iniciativa pionera a l'Estat va sorgir durant la dècada dels vuitanta en les entitats de pares de discapacitats que afrontaven amb incertesa el futur, però, ben aviat, van adonar-se que el seu públic objectiu augmentaria amb un col·lectiu que ara arriba a través d'institucions com ara la direcció general d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA) i sentències judicials per casos d'abandonament o negligència. Tot i això, Rodríguez assenyala una tendència: «Els pares grans comencen a estar més ben informats i preparen el futur dels seus fills.» De fet, La Tutela té 300 persones en espera per ser acceptades. El president pun-

tualitza que en qualsevol cas cal una sentència judicial que dicti la incapacitat de la persona— decisió que pot ser revocada— abans que la fundació, a través de la figura del referent, planifiqui què necessita la persona i ho aconsegueixi.

La Tutela té sota la seva protecció persones que van dels 18 als 70 anys. Arran de l'increment de l'esperança de vida dels discapacitats i els problemes de dependència greu de la gent gran, la fundació ha creat La Vellesa. Es tracta d'una altra institució tutelar adreçada a persones majors de 65 anys amb demència que estiguin deseparats o la família no pugui fer-se càrrec. Actualment estan estudiant 15 propostes de tutela per veure si compleixen els requisits. «El cavall de batalla», com diu Rodríguez, és el finançament, ja que un 15% dels tutelats no tenen prou recursos per mantenir-se.

Marta Garcia, a al centre de formació de l'Hospitalet on treballa. / JUANMA RAMOS.

La tutela de la Marta

● Marta Garcia és una noia de 24 anys que comparteix amb altres joves un pis a l'Hospitalet de Llobregat i que treballa en un taller. És una jove afectuosa i oberta que embogeix amb la música d'*Operación triunfo* i que està aprenent a ballar la *batuka*. Des de l'any 1991, és tutelada per la Fundació Catalana de Discapacitats Psíquics. Laura Surroca és la seva referent; és a dir, la persona que fa la funció de pare i mare, i és, per tant, la responsable que tingui un lloc de treball, un espai per sortir, un pis on dormir, etc. Su-

roca visita, com a mínim, una vegada al mes la Marta i té un company de La Tutela que va a veure la Marta amb més assiduitat per saber de primera mà com es troba. La feina de la referent és sobretot de coordinació i de seguiment de tot el que fa la persona tutelada.

A la Marta, li agrada veure la tele, escoltar música i sortir amb els amics i amb el seu xicot, l'Octavi. Diu que té una bona relació amb els seus companys de feina. «De vegades em fan empipar», explica, però, somrient.